

[Axel B. Lange.]

føre Eksempler — og ikke tænkte Eksempler, men Eksempler, der har Virkeligheden bag sig — paa, at Skatteydere med en ekstraordinær stor Indtægt efter de hidtil gældende Regler vilde være kommet til at betale hele deres Indtægt eller mere end deres Indtægt i Skat. Der vilde endog kunne tænkes Tilfælde, hvor en Skatteyder paa Grund af en overordentlig stor Indkomst et enkelt Aar vilde kunne blive ruineret.

Merindkomstskat er efter min Opfattelse hverken nogen god eller nogen retfærdig Skat. Selv om man naturligvis, særlig i en unormal Tid vil kunne fremdrage Eksempler paa Tilfælde, der synes at gøre en meget kraftig Beskatning naturlig, er dette dog Undtagelser. Merindkomstskat virker i de fleste Tilfælde uretfærdigt. Det er nu en Gang ikke nogen Fordel at have stærkt svingende Indtægter, fordi det i Almindelighed vil sige usikre Indtægter. Der er derfor ingen Grund til at tage en højere Skatteydelse af den, der har disse svingende, usikre Indtægter, end af den, der har den samme Gennemsnitsindtægt i Form af en fast aarlig Indtægt. Jeg erkender dog, at de nye Bestemmelser betyder et Fremskridt. Mest uretfærdige er imidlertid de Tilfælde, hvor Merindkomstbeskatningen mindre skyldes en ekstraordinær stor Indtægt i Paaligningsaaret end en lav Indtægt eller maaske Tab i Sammenligningsaarene. I ganske overordentlig mange Tilfælde vil det gaa saaledes, at det Tab, den Nedgang, som bliver en Følge af, at man i et enkelt Aar har haft høje Indtægter, falder i et efterfølgende Aar. Naar man da gennem Merindkomstbeskatningen har taget et meget stort Beløb, vil Skatteyderne i mange Tilfælde ikke faa Lejlighed til en tilstrækkelig Konsolidering, saa at de kan taale de Tab, der senere indtræffer.

Der vil sikkert i Aar, maaske ogsaa til næste Aar, fremkomme mange store Indtægter, som udelukkende hidrører fra, at Varelagre er blevet udsolgt. Man har været opmærksom paa denne Fare og gennemført lempeligere Regler for Værdiansættelse af Varelagre, men det hjælper ikke den Skatteyder noget, som har faaet hele sit Varelager tømt og overhovedet ingen Varelager har, fordi der ikke kommer nye Tilførsler til. Dette er uheldigt, for naar Lagrene engang igen skal fyldes, og naar de store Risikoer ved at købe ind til de høje Priser skal tages, saa gælder det om, ikke alene for den enkelte erhvervsdrivende, men for hele Samfundet, at han har en

Mulighed for at tage de Tab, der maa komme.

Jeg betragter det som en Forbedring af den gældende Lov, at man har gennemført en Ændring af Brugsforeningsbeskatningen, men jeg maa tilføje, at Ændringen ikke tilfredsstiller mig. Der vil ogsaa efter denne Lovs Vedtagelse være Andelsforeninger, som bliver skattefri eller kan indrette sig saaledes, at de bliver det. Jeg skal imidlertid ikke i Dag, selv om den ærede Ordfører for Socialdemokratiet jo egentlig opfordrede mig til det, gaa ind i en nærmere Diskussion om dette Spørgsmaal. Jeg kan i saa Henseende henvise til mine udførlige Udtalelser om Spørgsmaalet ved Sagens Behandling i Fjor; disse dækker stadig mine og mit Partis Synspunkter paa dette Omraade.

Jeg skal dog gøre en enkelt Bemærkning til den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Bækgaard), der med Hensyn til Fradragsretten for Brugsforeningerne fremsatte en Udtalelse, som kunde give mig den Opfattelse, at det ærede Medlem sammenlignede denne Fradragsret med Fradragsretten for Aktieselskaber. Disse to Ting kan ikke sammenlignes. Fradragsretten for Brugsforeninger har hidtil været 5 pCt. af *Omsætningen*, men Fradragsretten for Aktieselskaber er 5 pCt. af *Aktiekapitalen*. Hvis Aktieselskaber havde Lov til at trække 5 pCt. af *Omsætningen* fra deres skattepligtige Indkomst eller fra den Indkomst, de har, vilde der vist i de fleste Tilfælde, i hvert Fald i mange Tilfælde, overhovedet ingen skattepligtig Indkomst blive.

Naar jeg ikke ønsker at gaa nærmere ind paa Spørgsmaalet i Dag, er det, fordi de tre andre Partier, der deltager i det almindelige Samarbejde, vi nu er inde i, har en anden Opfattelse, end jeg og mit Parti har. Jeg respekterer naturligvis, at man kan have en anden Opfattelse af dette Forhold, og jeg paaskønner, at man alligevel har givet os den Indrømmelse, som Ændringsforslaget betyder, idet jeg tager det som Udtryk for Erkendelsen af, at Samarbejdet kræver Resignation af os alle.

Det, der ved Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag skaffer mig Bekymringer, er ikke saa meget dets øjeblikkelige Virkninger som de Virkninger, man kan frygte i Fremtiden — det, at man ved en haardhændet Beskatning udmarver det Erhvervsliv, der skal bringe os igennem den kommende Tids meget store Vanskeligheder, det Erhvervsliv, der skal løbe den